

kommer det mig, at Loven, naar den skulde afhjælpe den Trang, der er tilstede, burde have taget Bygningerne med.

Th. Kruse: Jeg troede, at vi skulde have undgaaet en længere Diskussion; men da det nu lader til, at det ikke kan ske, har jeg dog nogle faa Bemærkninger at komme med. Der var et æret Medlem fra Faxe her lige foran mig (D. Christensen), som stærkt fremhævede, at det, man agtede at fremme ved denne Lov, var Billigheds- og Retfærdighedshenyn. Altsaa skal Billighed og Retfærdighed med Nødvendighed kræve, at, naar en Mand lider en vis Skade i en Kommune, skal, naar ingen Andre kunne eller ville betale det, Kommunen betale det. Vil man forfølge denne Maxime noget videre, tror jeg, at vi komme til mange Slags Billigheds- og Retfærdighedserstatninger. Denne Betragtning kan efter min Mening ikke i nogen som helst Maade holde Stik; men jeg skal derhos stræbe at faa fast, hvad der af dette ærede Medlem, af det ærede Medlem fra Assens (N. Andersen) og af den høitærede Justitsminister er hentydet til, og selve Ordet er endog ligefrem nævnet i denne Forbindelse, at det, man her søger at faae slaaet fast ved Lov, er en tvungen Assurance. Folk kunne ikke faae assureret for dette Forhold, siger man, i de nuværende Assuranceelskaber, og der er ingen Assuranceelskaber, der havde meldt sig for at danne sig om saadanne Assurance; derfor skal man danne Assurancekompagnier af hver Kommune for sig og tvinge Kommunemedlemmene til at assurere hverandre. Det er dette, man gjør. Og saa siger jeg, at jeg troede, at man for længe siden var ude af den Tidsalder, da man paa denne Maade tog Befolkningen under Armene og skabte Formynderilove. Det forekommer mig, at denne Lov ikke blot hviler paa et urigtigt Grundlag, men jeg har ligefrem Modbydelighed for den paa Grund af den Maade, hvorpaa man derved stiller sig til Befolkningen. Det er nu ganske anderledes Stik at staa paa egne Ben end for mange Aar siden. Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) siger det Modsatte af, hvad jeg siger om de 2—3 Exempler, skal jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dette aldrig kan holde Stik. Desfom der var kommet 2—300 saadanne Andragender til Justitsministeren, saa vilde det forudsætte, at der skete mangfoldige af den Slags Skader, der vare saa betydelige, at der, henfset til det national-økonomiske Tab, var Opfordring til at gjøre Noget. Dette foreligger imidlertid slet ikke i det Tilfælde; men hvad der foreligger, er, at de Stader, der ere saa store, og som ramme Smaafolk, ere saa faa, at der i hele det Tidsløb, hvori den høitærede Justitsminister har forestaaet dette Ministerium, kun er kommet 2—3 Tilfælde til hans Kundskab. Dette beviser, at de ere meget sjeldne. Derimod

kan jeg forstikke — og det er jeg vis paa vil blive Tilfældet — at naar det bliver slaaet fast ved Lov, at denne tvungne Assurance skal være gjældende over hele Landet, vil Enhver, der lider nogen Skade i den her berørte Retning, exploitere den og forlange Erstatning; og man vil naae til en saadan Mængde af Erstatninger, at det vil løbe op til mange Tusinde Rdl. om Aaret. Derved forhindrer man tillige, at private Assuranceforeninger kunne komme frem; thi de kunne naturligvis ikke konkurrere med en saadan tvungen Assurance som den, der her foreslaas. Jeg kan vedblivende ikke fatte, at man med Billighed og Retfærdighed lige over for Befolkningen, navnlig lige over for de Smaa i Landet, kan gaa ind paa den Slags Hazardforeninger.

Justitsministeren: Det er kun nogle enkelte Bemærkninger, jeg finder Anledning til at fremsætte. Jeg stylder først det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgkreds (Albretsen) en Udtalelse. Det synes jo at fremgaa af, hvad han har bemærket idag, at han erkjender, at den Assuranceforening, ved hvis Besyrelse han har at bestille, ikke tegner Assurance for det, der væsentlig er Ojenstand for den Faxe, hvormed der bliver Spørgsmaal i dette Lovforslag. Jeg har selvfølgelig aldrig bestridt eller kunnet bestride, at hans Assuranceforening, og muligvis ogsaa andre Assuranceforeninger, af egen god fri Villie have ydet Erstatning til Mænd, der ikke havde Krav paa at faae Erstatning fra Assuranceforeningen; det er jo meget smukt, naar det forholder sig, som det ærede Medlem har oplyst, at der har været Tilfælde, hvor hans Assuranceforening har givet 8 Rdl. og 2 Rdl., ja, i et enkelt Tilfælde endog 28 Rdl. til Folk, som havde lidt Skade, hvorfor de ikke havde Krav paa nogen Erstatning. Men hvad jeg har tilladt mig at sige fra den første Begyndelse af, er, at saaledes som Tilstanden faktisk er i Landet, er der ikke Udgang til at faae tegnet Forsikkring mod den Skade, hvormed Spørgsmaalet her er, og jeg har tilladt mig fra Begyndelsen af at reise en beskedon Dviol, om Forholdet virkelig maatte være anderledes med Hensyn til det ærede Medlems Assuranceforening. Det maa nu være tilstrækkelig klart for de ærede Medlemmer, at man heller ikke i hans Assuranceforening — som forresten har et meget snevert og begrændset Omraade, idet den kun tegner Forsikkring for Husmænd og Anderkter, som bo paa Marken udenfor Byen, hvor Forsikkringsmassen paa hvert enkelt Sted ikke overstiger 2000 Rdl., tegner Assurance for Sæd paa Marken, levende Segn o. s. v., som er det væsentlige, hvormed denne Sag dreier sig. Dette fremgaa med aldeles uimodigelig Klarhed af Lovene for bemeldte Assuranceforening § 13, hvori der omtales, hvorledes Ansættelser skal finde Sted paa Sæd; naar nemlig Ansættelserne skulle ske til en vis